

STERRENSTATUS

1.

Ik heb een talent om me op belangrijke dagen te verslapen. In het weekend spring ik om halfacht uit de veren, maar als het er echt op aankomt, ben ik met een kanon nog niet wakker te krijgen.

Zoals vandaag. Als ik op de wekker kijk, is het drie minuten over halfnegen. Een onaangename gedachte begint zich in mijn hoofd te nestelen, maar even zweef ik nog in dat heerlijke moment tussen slapen en wakker worden waarin dat soort gedachtes geen betekenis hebben.

Des te harder komt de klap aan.

Over precies zevenentwintig minuten begint mijn interview en aangezien ik niet tien minuten geleden al in de auto ben gestapt, kom ik hopeloos te laat!

Ik spring overeind, breek bijna mijn nek als mijn been in het dekbed blijft haken, maar bereik uiteindelijk heelhuids de badkamer. Ik gun mezelf maximaal twee minuten om te douchen. Het worden er drie als ik in de haast tandpasta in mijn haar smeer en – oh bah – shampoo op mijn tandenborstel.

Nu moet ik kiezen: mijn haar föhnen of me opmaken. Het wordt opmaken. Ik zie eruit als een spook met mijn witte huid en zwarte kringen en als ik niet snel mijn hoofd dichtplamuur, rent Steven straks gillend voor me weg.

Mijn hart hamert in mijn keel als het beeld van Steven van den Boogaard op mijn netvlies verschijnt. Met trillende hand probeer ik mascara aan te brengen, wat won-

der boven wonder redelijk lukt. Al zes weken staat Stevens eerste single op nummer één in de hitlijst en het ziet er naar uit dat daar nog wel eens zes weken bij gaan komen. Het land gaat plat voor de sexy zanger met de blauwste ogen van het noordelijk halfrond en ik, Cécile Brugman, heb vandaag de eer hem te interviewen!

Dat wil zeggen, als ik honderdvijftig rijd en de gebruikelijke files er nét vandaag niet staan.

Ik bekijk mijn gezicht in de spiegel, borstel met mijn vingers mijn donkerblonde haar een beetje en beslis dat ik er voor een spook best mee door kan. Vervolgens trek ik de hippe outfit aan die ik gisteravond al heb uitgezocht en ren naar beneden. Lang leve de Senseo, die mij binnen twee minuten van een kop koffie voorziet. Tijd om te ontbijten heb ik niet, maar als ik niet even drie slokken koffie neem, kan ik net zo goed niet verschijnen bij dat interview. Het is mijn noodzakelijke brandstof.

Ik keer mijn tas ondersteboven en check de inhoud. Voicerecorder, present. Agenda, present. Routebeschrijving, present. Rode lippenstift... hm. Ik rommel driftig tussen papiertjes, pennen en pakjes kauwgom. Ah, lippenstift present. Autosleutels... Oh, shit!

„Bram!” roep ik dreigend. Mijn chocoladebruine labrador kijkt met zijn trouwe ogen naar me op, terwijl zijn kaken een blauwe sleutelhanger vermorzelen. Met een snoekduik ben ik bij hem en nét voor de sleutel zelf ten prooi valt aan zijn kiezen, heb ik hem te pakken. Ik trek, maar Bram is sterker. „Los!” zeg ik streng, zoals ik dat drie jaar geleden op de hondencursus heb geleerd. Net als

toen weigert Bram ook nu om te luisteren. Hij vindt het een machtig leuk spelletje en kwispelt mijn halfvolle koffiekopje omver, terwijl hij als een speelse puppy aan de sleutel trekt. Ik kreun zachtjes, laat de sleutel los en probeer te redden wat er te redden valt, maar de koffie verdwijnt in het hout van de tafel en laat een donkerbruine vlek achter, die er hoogstwaarschijnlijk nooit meer uit gaat. Mijn vader had gelijk: ik had de tafel moeten lakken.

Ik vloek hartgrondig, waar Bram zo van schrikt dat hij de uitgekauwde sleutelhanger – mét sleutel, godzijdank – voor mijn voeten legt en braaf zijn mand opzoekt. Verteerd door schuldgevoel verlaat ik mijn huis.

De volgende ramp dient zich aan. Ada Zweering, mijn buurvrouw, heeft mij in het vizier. Ze is haar gazon aan het kammen, maar iedereen weet dat dat slechts een dekmantel is, om de hele buurt in de gaten te kunnen houden. Haar haviksogen doen de rest. Ik voel ze in mijn rug priemen als ik de deur op slot draai.

„Goedemorgen, Cécile,” klinkt het krakend achter me.

„Dag, mevrouw Zweering. Het spijt me, maar ik heb niet veel tijd vandaag.”

„Iedereen is altijd maar zo druk,” begint ze haar klaagzang. „Iedereen vindt zichzelf zo belangrijk.”

Ik heb veel zin om te zeggen dat ik mijn eigen bezigheden inderdaad duizendmaal belangrijker acht dan die van haar, maar ik houd me in. Ada's man Sjef zorgt voor Bram als ik moet werken – zoals vandaag – en ik ben bang dat hij me op zoek laat gaan naar een nieuwe oppas als ik zijn vrouw ook maar een heel klein beetje beledig. Niemand

begrijpt waarom, maar hij schijnt echt van haar te houden.

„Ik zag dat gisteravond al vroeg de gordijnen dicht waren.” Ada trekt veelbetekenend haar wenkbrauwen op. Heerlijk, dat dorpsleven. Sociale controle staat hier hoog in het vaandel.

Ik glimlach overdreven vriendelijk. „Dat had u goed gezien, mevrouw Zweering. Het spijt me, ik moet nu echt weg.” Snel stap ik in mijn knalgele Ford Ka – door mij liefdevol mijn ‘KANarie’ gedoopt – en scheur weg.

De files staan er natuurlijk wel en hoewel ik nijdig toeter naar alles en iedereen, lossen ze zich niet spontaan op. Heel Nederland blijkt vandaag naar Amsterdam te moeten.

In gedachten oefen ik wat ik ga zeggen, terwijl ik mijn mobieltje uit mijn tas haal. Mijn headset ligt waar hij altijd ligt: in de bovenste la van mijn bureau. Maar ik dreig minstens een halfuur te laat te komen en dus moet ik bellen. Ik waag het erop.

„Maarten Terheijde.”

„Hai Maarten,” zeg ik populair. „Met Cécile.”

„...”

„Van Ins&Outs.”

„Oh, Cécile! Hallo. We vroegen ons al af waar je blijft.”

Ik giechel zenuwachtig. „Ja, je raadt het nooit. Nét vandaag is er natuurlijk een megaongeluk gebeurd. Ik sta hartstikke vast op de A1.”

Hij vindt het minder grappig dan ik. „Ik heb helemaal niets gehoord over een ongeluk. We wachten op je.”

„Het is net gebeurd, vlak voor m’n neus,” lieg ik. „Ik

heb nog mazzel dat ik er niet bij betrokken ben. Ik probeer er zo snel mogelijk te zijn, maar het zal zeker nog wel een halfuur duren.”

De irritatie druipt van zijn stem als hij zegt: „Ik zal kijken of ik de planning kan aanpassen. Maar je bent zéker niet de enige journalist vandaag.” Dat laatste klinkt venijnig en ik voel me een miezige mug. Gedwee knik ik, maar dat kan hij natuurlijk niet zien.

„Het spijt me,” piep ik nog, maar Maarten verbreekt de verbinding al. Lekkere indruk maak ik weer.

Tot overmaat van ramp vang ik een blik op van mezelf in de achteruitkijkspiegel. Mijn haar vertoont opvallend veel overeenkomsten met een pluk helmgras en ik kan wel huilen. Deze dag wordt een grote ramp en ik kan niets doen om dat te voorkomen.

Uiteindelijk parkeer ik de KANarie drie kwartier te laat voor de ingang van de studio waar Steven die dag interviews geeft. Ik probeer mijn haar te fixen, maar dat is onbegonnen werk. Ik prop alles in een elastiekje, hoop dat pluizige sprieten de nieuwe mode zijn en stap uit. Daarbij weet ik een gat ter grootte van een banaan in mijn panty weet te trekken, doordat ik blijf haken achter dat ellendige hendeltje van de stoel. Precies tussen de bovenkant van mijn laars en de onderkant van mijn rok; op de plek waar je normaal gesproken panty zou verwachten, zie je nu een onfatsoenlijk groot stuk van mijn melkfleswitte been. Fantastisch. Een extra panty ligt waar hij altijd ligt: in de bovenste la van mijn kledingkast.

Hopend dat Steven vandaag zijn contactlenzen is verge-

ten (of dat hij niet naar mijn benen zal kijken, wat gezien zijn reputatie zo goed als onmogelijk is), loop ik naar de ingang. Een langbenig, blondharig schepsel dat verdacht veel aan een fotomodel doet denken, gaat net voor mij naar binnen. Haar haar zit perfect, haar panty is heel en natuurlijk had zij vanochtend wel een uur of drie de tijd om haar make-up tot in de puntjes verzorgd aan te brengen. Het tijdschrift onder haar arm zegt voldoende: deze perfectie-op-poten komt Steven interviewen voor Star, onze grootste concurrent. Ze laat de deur in mijn gezicht dichtvallen.

„Oké, Céline.”

„Cé-,”

Steven negeert me volkomen. „Laten we beginnen, want we zijn al laat.” Zijn gefronste wenkbrauwen wrijven dat gegeven er nog eens flink in. „Zeg het maar. Wat wil je weten?”

Ik open mijn papiertje met vragen. Geachte mevrouw Brugman, lees ik. Hartelijk dank voor uw bestelling bij... Oh nee. Nee, nee, nee. Néé! De vragen die ik gisteren had bedacht, liggen nog thuis. Ik wil niet arrogant overkomen, maar ik ben best goed in het bedenken van vragen. Niet voor niets beschouw ik mezelf graag als sterreporter van Ins&Outs; een mening die mijn hoofdredacteur lijkt te delen, aangezien ze mij de allergrootste celebs toevertrouwt. Maar zonder vragenlijstje ben ik nergens. Ik grijns dommig naar Steven en probeer me te herinneren wat ik had verzonnen.

Dat lukt niet. Dan maar de reddingsboeien, zoals mijn docent Journalistiek ze ooit noemde. Vragen om tijd te rekken. Vragen die altijd kunnen.

„Wat is je sterrenbeeld?” hoor ik mezelf vragen.

Stevens gezichtsuitdrukking verandert van spottend in ronduit misprijzend. „Hoezo?”

„Dat zegt veel over je, eh... karakter.” Ik schraap mijn droge keel. „En daar willen onze lezers veel over weten. Je karakter.”

„Maagd.”

„Juist. En ben je ook echt een Maagd?” Mijn wangen gloeien en de tweeledige betekenis van mijn vraag ontgaat ons geen van beiden.

„Dat hangt ervanaf wat je onder een Maagd verstaat,” zegt Steven langzaam, alsof hij de vernedering nét even langer wil laten duren dan strikt noodzakelijk.

Ik begin ijverig wat dingen op te dreunen. „Maagden zijn vaak zorgvuldig, kritisch, correct en dienstbaar. Nuchter, dat ook.”

„Nuchter, hm.” Hij bestudeert de neuzen van zijn krokodillenleren laarzen en wrijft er met de grootst mogelijke zorgvuldigheid een niet-bestaand vlekje af. „Nee, ik ben niet vaak nuchter.”

Dat was me al opgevallen. De dranklucht om hem heen verraadt de wilde avond die hij vermoedelijk nog maar enkele uren geleden heeft afgesloten. Maarten, Stevens manager, schraapt zijn keel. „Volgens mij is dat niet wat Cécile bedoelt, Steven. Het is meer nuchter in de zin van down-to-earth.”

Ik sper verbaasd mijn ogen open. Zou Steven het echt niet begrepen hebben?

„Dank je, Maarten,” schampert hij. „Fijn dat je zo behulpzaam bent. Als je toch niets te doen hebt, haal dan even koffie voor me, wil je?”

Maarten verlaat de ruimte en ik kan niet ontkennen dat ik daar blij om ben. Bij binnenkomst heeft hij me fijntjes uitgelegd over welke onderwerpen vandaag niet dient te worden gesproken en dat zijn er nogal wat: Stevens uitbundige nachtleven, zijn vele vriendinnen, zijn vermeende drugsgebruik en, *last but not least*, het auto-ongeluk waarbij hij twee weken geleden betrokken was. Geruchten dat er drank in het spel zou zijn en dat Steven veel te hard reed, zijn niet meer te onderdrukken, maar Maarten is zo naïef om te denken dat die vanzelf zullen verdwijnen.

Het is bijna aandoenlijk. Als doorgewinterde glamour-journalist weet ik natuurlijk dat die verhalen jarenlang opnieuw opgediept zullen worden en elke keer een beetje erger gemaakt. Maar aangezien ik Maarten te vriend moet houden, heb ik plechtig beloofd geen onderwerpen aan te snijden die ‘Stevens jongere fans kunnen afschrikken’, zoals hij het noemt. Het is moeilijk te geloven, maar de man die hier onderuit gezakt op de bank hangt met een kater van hier tot Tokio, is megasuccesvol bij veertienjarige meisjes.

Mijn hersenen draaien op volle toeren en gelukkig schiet me een van mijn vragen te binnen. „Jouw succes is eigenlijk toevallig,” begin ik zelfverzekerd. „Als je niet

ontdekt zou zijn terwijl je op de fiets zat te zingen, zou je hit 'If only' er niet gekomen zijn. Wat zou je nu dan waarschijnlijk doen?"

Steven gaapt uitgebreid. „Slapen.”

„Ik bedoel eigenlijk qua werk.”

„Oh. Geen idee. Ik zou elke avond stappen, denk ik. Vrouwen versieren. Is dat ook een baan?" Hij lacht om zijn eigen opmerking. Ik twijfel. Maarten, die mij ten strengste verboden heeft hierover met Steven te praten, is er nu niet en aangezien Steven er zelf over begint...

„Kun je meer vrouwen krijgen nu je bekend bent?" grijp ik mijn kans.

Steven gaat iets meer rechtop zitten. Blijkbaar zijn we nu bij zijn favoriete onderwerp beland. „Massa's," bekent hij. „De mooiste vrouwen dringen zich aan mij op. Bekendheid is het geheime wapen dat ik jaren eerder had moeten hebben." Hij zendt me een zwoele blik. „Mijn bed gebruik ik nauwelijks nog om in te slapen. Dat is toch de droom van iedere man?"

Ik beantwoord zijn blik met professionele afstandelijkheid, vermengd met een vleugje begeerte – een blik die ik, in de drie jaar dat ik voor Ins&Outs werk, heb geperfectioneerd. En, eerlijk is eerlijk, hij mist zijn uitwerking vrijwel nooit. Zeker vandaag niet.

„Heb je daarom zoveel drugs nodig: om wakker te blijven?" Ik begin nu echt lekker op dreef te raken.

Steven gooit zijn hoofd in zijn nek en lacht. „Jij begrijpt het. Als je wel van een lekker drankje houdt, helpen die pillen je 's ochtends weer uit bed. Geweldig spul. Maar

eh...” Hij werpt een blik op mijn voicerecorder. „Ach, laat ook maar.”

Ik knik goedkeurend. „Nu we het er toch over hebben: er gaan geruchten dat je onder invloed was van drugs toen je je auto tegen de vangrail parkeerde. Wat is daarvan waar?”

Nu kijkt Steven toch een beetje wantrouwig. „Waar heb je die zogenaamde geruchten opgevangen?”

„Overal en nergens,” zeg ik luchtig. Een showbizzreporter als ik kent de wandelgangen natuurlijk op haar duimpje.

„Ik heb ze ook gehoord,” zegt Steven dan. „Maar ik was niet onder invloed van drugs.”

„Niet van drugs.”

„Nee.”

„Van wat dan wel?” Ik prijs mezelf in stilte. Wie heeft voorgekauwde vragen nodig? Ik in elk geval niet. Deze vragen stonden ook helemaal niet op mijn lijst.

„Misschien had ik een biertje te veel gedronken. Of beter gezegd, een whisky'tje te veel.” Steven overtreft al mijn verwachtingen. Blijkbaar is zijn manager vergeten hem ook even in te lichten over de verboden onderwerpen.

Dan komt Maarten weer binnen met Stevens koffie. Mijn moment is voorbij, helaas. Ik probeer uit alle macht een vraag te verzinnen die ook Maartens goedkeuring kan wegdragen, maar mijn hersenen blokkeren. Alles wat ik verzin, heeft te maken met de verboden onderwerpen.

„Wat zoek jij in een vrouw?” gooi ik uiteindelijk maar weer een reddingsboei uit.

Steven trekt zijn wenkbrauwen op en kijkt me geringschattend aan. Zijn gedachten over mij staan op zijn voorhoofd te lezen. Hij vindt me ineens een muts eerste klas.

„Dat ze verzorgd is,” zegt hij dan. „Dat haar haar niet pluist en dat haar panty altijd heel is. Dat vind ik ontzettend belangrijk. En dat er geen zwarte rand van mascara onder haar wimpers zit.”

Mijn hand vliegt onmiddellijk naar mijn gezicht en ik smee in stilte dat de grond opensplijt en dat ik erin kan zakken, maar er gebeurt niets. Ik kijk hulpzoekend naar Maarten, maar hoewel hij leuk naar me lacht, hoef ik van hem geen hulp te verwachten.

„Goed,” zeg ik schor. „Iets anders. Wat vind je van je fans?”

Steven werpt een blik op Maarten, zie ik. Die kijkt streng. Blijkbaar een gevoelig onderwerp. „Ik ben dol op mijn fans,” draait hij dan het standaarddriedeltje af. „Ze steunen me geweldig en ze kopen de single. Zonder fans had ik geen succes gehad. En ze vinden me natuurlijk onweerstaanbaar en aantrekkelijk,” voegt hij er arrogant aan toe. „Waarom ik ze geen ongelijk kan geven.”

„Vind je het leuk dat ze in je voortuin staan?”

„Nee, want het is mijn voortuin.”

„Dus zo leuk zijn ze nou ook weer niet?” flap ik eruit.

„Zeg, kunnen we over mijn muziek praten?”

Ik knik en blader wat door mijn lege papieren en de bedankbrief, om de indruk te wekken dat ik een vraag

zoek die over muziek gaat. Dan schiet me iets te binnen. „Voor wie heb je ‘If only’ geschreven?”

Dat is een stoot onder de gordel, weet ik, want Steven heeft zijn grote hit helemaal niet zelf geschreven. Maar aangezien hij zich onuitstaanbaar arrogant gedraagt, heb ik zin om hem flink op zijn nummer te zetten.

„Voor een heel speciale vrouw,” zegt hij zonder blikken of blozen. „Iemand die mijn hart heeft gestolen en het niet wil teruggeven. Ik leef voor haar, begrijp je?”

Ik probeer deze nieuwe informatie te rijmen met wat hij nog geen vijf minuten geleden beweerde. Het slaat nergens op. „Je vriendin?” vraag ik daarom.

„Dat zei ik niet. Een heel speciaal iemand en daarbij wil ik het graag laten. Het ligt nogal gevoelig.”

Ik moet moeite doen om niet in lachen uit te barsten, maar laat het onderwerp rusten. „Wat zijn de nadelen van beroemd zijn?”

Hij aarzelt geen moment en zegt: „Interviews geven. Vooral als de journalisten in kwestie zich niet voorbereiden en domme vragen stellen. Daar heb ik zo’n hekel aan. Ik ga toch ook het podium niet op als ik mijn tekst niet weet?”

„Steven,” zegt Maarten dan. „Zo is het wel genoeg. Cécile hier wil haar lezers graag een leuk interview voor-schotelen, nietwaar?” Hij kijkt me aan en ik knik, dankbaar dat hij mijn laatste restje waardigheid heeft gered.

Dan kijkt Steven op zijn horloge. „Is Fransisca er al?” vraagt hij. Maarten knikt.

„Maar ze moest even wachten, omdat Cécile eerst was.”

Nu kijkt Steven me helemáál aan alsof ik een oorwurm ben. Ik heb de tijd die hij met Het Model heeft danig verkort. En daarvoor zal ik boeten.

„Had je nog vragen?” zegt hij overdreven.

Ik voel mijn hoofd gloeien en schud van nee. Dat is niet waar, ik moet nog massa's vragen stellen om de vier pagina's van het interview te vullen, maar ik kan echt helemaal niets verzinnen. Mijn hoofd is leger dan leeg.

„Mooi,” zegt Steven tevreden. „Tijd voor *sex-on-legs*.” Hij wrijft tevreden in zijn handen, zijn gezicht klaart op en hij heeft het te druk met zijn haar om mij een hand te geven. Roemloos verlaat ik het strijdtoneel, begeleid door Maarten.

Die laat eerst Fransisca binnen – Stevens enthousiaste begroeting en de daaropvolgende zoenen zijn niet te negeren – en komt daarna bij me terug. „Sorry dat hij af en toe een beetje knorrig is,” zegt hij.

Knorrig, het understatement van de eeuw.

„Het zijn drukke tijden, moet je weten. Slapen schiet er door alle promotiewerkzaamheden nog wel eens bij in.”

Hij glimlacht charmant en ik ontspan een beetje. Toch moet ik op de binnenkant van mijn wang bijten om niet te zeggen dat Steven het vooral druk heeft met zelfpromotie en dat hij daarom wellicht wat nachtrust tekort komt.

„Het maakt niet uit,” zeg ik cool. „Ik denk dat ik wel een heel eind kom.” Ik produceer een stralende glimlach. Maarten lacht terug, waarbij er kuiltjes in zijn wangen

ontstaan. Ineens lijkt het debacle met Steven iets minder erg.

„Ik weet zeker dat het een leuk artikel wordt,” zegt Maarten. „Ik lees Ins&Outs natuurlijk altijd en jouw verhalen steken er met kop en schouders bovenuit. Mijn complimenten. Als je hoofdredacteur jou niet had gestuurd, zou ik haar hebben gebeld om persoonlijk om jou te vragen.”

Ik weet even niet wat ik moet zeggen. Meent hij dit of staat hij me ongelooflijk in de maling te nemen? Een journalist met pluishaar, die ook nog eens haar vragen vergeet, moet een makkelijk doelwit zijn. Maar hij lijkt bloedserieus.

„Nou, dank je,” stamel ik. „Dat is aardig. Ik heb natuurlijk vier jaar lang –”

„Eerst vroeg ik me af hoe je dat deed,” onderbreekt Maarten me. „Maar nu snap ik het wel.”

Ik laat het verhaal over mijn studie maar even zitten. „Hoe bedoel je?”

„Zoals ik het zeg. Mannen gaan natuurlijk plat voor jou als vrouw en vertellen je dan alles. Steven is normaal gesproken ook zo, maar vandaag heeft hij gewoon z'n dag niet.”

Ik weet niet of ik me beledigd of gevleid moet voelen. Toevallig ben ik gediplomeerd journalist, met een extra hoog cijfer voor alle vakken waarbij het om interviewen ging. Maar aan de andere kant, Maarten bedoelt het vast niet gemeen. Ik beantwoord zijn lach en voel mijn wangen een beetje rood kleuren.

„Hoe dan ook,” gaat Maarten verder, „als je te weinig tekst hebt doordat hij niet zo spraakzaam was, bel me dan even.” Hij overhandigt me zijn kaartje. „Dan verzinnen we wel een oplossing.”

„Maak je geen zorgen. Hij heeft wel een aantal bruikbare dingen gezegd.” Hoewel ik Maarten leuk vind, zal ik Steven niet sparen. Alles wat hij heeft gezegd, komt in het interview. Of het nou leuk is voor zijn jongere fans of niet.

„Zou je mij de tekst voor publicatie nog even kunnen sturen?” slaat Maarten me dan mijn prachtplan uit handen. „Dan kijk ik het na op feitelijke onjuistheden. Enne...” Hij knipoogt naar me. „Je weet wat ik gezegd heb over bepaalde onderwerpen, hè?”

Dit is managementtaal. Het betekent zoiets als: ‘Wat je ook in het artikel zet, ik herschrijf het helemaal, zodat het precies past in het beeld dat wij graag willen neerzetten. Hou je je daar niet aan, dan hoef je nooit meer op een interview te rekenen.’ Ik knik gedwee. Weg, goed plan.